

CAPITOLUL 3

INIMI ZEMOASE

Nu, oamenii nu erau portocalii. Ci doar foarte prietenoși, de parcă ar fi avut în interior o inimă zemoasă, ca un fruct bine copt. Și s-ar fi oferit să-ți dea o bucată, chiar dacă nu te cunoșteau bine. Asta descoperiră repede, când se opriră în dreptul unui mic restaurant, unde erau o masă mare și oameni de toate vârstele așezați în jurul ei. Dinăuntru venea un miros îmbietor. Ele porniseră la drum foarte devreme, iar de prânz nu apucaseră să mănânce. Maștele începuseră să se supere și fiecare burtă scotea câte un sunet propriu: „ghiorț!“, „câââr!“, „blosc!“.

Fiecărei fințe îi e foame în felul ei. Unii devin tăcuți, alții certăreți și nervoși, alții țipă la tine din senin. Un lucru e sigur: burta goală te face de nerecunoscut. Așa li se întâmplă și lor. Noroc cu Flore, care le cunoștea bine pe toate și-și dădu seama de pericol. Nu mai trase de timp, nu încercă să găsească restaurantul perfect, pur și simplu

se hotărî într-o clipă să intre și să hrănească aceste trei ființe mici, care erau flămânde și obosite.

– Aveți o masă liberă? întrebă ea. Și nici nu apucă bine să termine, că o femeie o luă de mână, de parcă ar fi cunoscut-o dintotdeauna, și o conduse lângă ceilalți.

Sophie, Vadú și Gina le urmară grăbite.

– De unde veniți, drăguțelor? le întrebă ea în timp ce le aranja farfuriile în față.

– De departe, răspunse Sophie și simți cum primește o bucată din inima-portocală a gazdei, căci femeia o mângâie pe cap cu așa o căldură cum nu mai simțise niciodată din partea unei necunoscute.

Cuvintele erau și ele portocalii, aveau o sonoritate plăcută, păreau rotunde ca niște fructe. Li se dădură locurile cele mai bune. Vadú stătea cu lăbuțele pe masă și observa tot ce se întâmpla în jur. Gina avea și ea un mic taburet și se uita mândră în stânga și-n dreapta. O muscă venită din străinătate, care zburase cu Airbus A380 – oau! nu era chiar un lucru obișnuit prin părțile astea. Și toți le priveau cu admirație și curiozitate.

În aer se simțea miros de citrice. Și ele încercau să-și dea seama dacă vine de la bucătărie sau pur și simplu intrase în pereți și în pielea oamenilor. Erau atât de flămânde, că nici nu mai vedeau prea clar. Sophie ar fi vrut să se laude cu prietenele sale, dar nu mai avea forță. Le privea și aștepta să primească ceva de mâncare. Orice, nici nu mai conta. Cine mai poate să fie pretențios când are un șoricel în stomac care roade și roade fără încetare?

Nu așteptară mult și li se puse în față un platou cu *bacalhau*. Habar n-aveau ce era cu peștele ăsta și cum se prepara.

– Mâncați, mâncați, e prietenul fidel al celor din Portocalia! le îmbie bărbatul de vizavi.

Gustară întâi câte o bucățică, apoi își umplură gurile și se linsă pe degete de cât de gustos era. Toată lumea fu mulțumită, iar Vadú de-a dreptul recunoscătoare, căci nimic nu i se părea mai gustos pe lume decât o bucată de pește bine făcut.

– Hm, ăsta e cod, zise ea ca o cunoscătoare, după ce-l mirosi cu mustățile întinse. E sărat

și uscat bine. Îl ador! Și mai luă o înghițitură zdravănă.

Gina își folosea toate piciorușele să nu risipească nicio bucățică din mâncarea delicioasă și suculentă. Iar Sophie și mama ei începuseră să facă conversație cu vecinii de masă, semn că totul mergea bine.

– Cum adică *fidel amigo*? vru să știe fetița. Noi nu ne mâncăm prietenii fideli, zise ea și făcu un semn amplu cu mâna către pisică și muscă. Nici măcar Vadú n-a înghițit-o pe Gina, deși ar fi fost atât de simplu, în fond.

Expresia asta o pusese pe gânduri. Era bună mâncarea, fără nicio îndoială, dar tot voia să știe ce vruseseră exact să zică. Bărbatul îi înțelese repede nedumerirea și începu să-i povestească:

– *Bacalhau*-ul e cel mai popular pește din bucătăria noastră. Și îl uscăm după rețeta marinarilor din secolul al XV-lea. De asta spunem că ne e prieten, căci nu ne-a lăsat flămânzi niciodată. Și îl putem găti în 365 de feluri, câte zile are un an.

Bacalhan
cod uscat
și sărat

Pasteis de nata
pachetele cu
cremă de ou

Bola de Berlim
gogoșele